

[Arne Bjerregaard]

straffe den familie, hvor hustruen tilfældigvis skulle have den største indtægt, ved altid at lægge fradraget hos manden. Vi ønsker ikke og har aldrig ønsket i skattelovgivningen eller anden lovgivning at gøre manden til hovedperson. Vi har altid ønsket, at der skal være ligestilling i ægteskabet, og derfor kan vi selvfølgelig også tilslutte os de dele af forslaget, der handler om ligestilling og ikke om diskriminering af ægteskabet.

I forslaget har ministeren været så elskværdig at imødekomme vore synspunkter, som han udmærket kender, med hensyn til ændring af 3.000 kr.s fradraget og fradraget efter ligningslovens § 8 A, således at der bliver mulighed for, at begge ægtefæller kan fratække et beløb, altså en klar ligestilling. Men på den måde, ministeren har imødekommet vore synspunkter, havde vi såmænd gerne været det foruden, idet jeg næsten må sige, at de præges af en slangeagtig snedighed. For det første sættes de ind i en sammenhæng, som næppe nogen tør modsætte sig. For det andet fremmer de yderligere den ideale målsætning, som i alt fald i sin tid eksisterede hos socialdemokratiet, og det er sandsynligvis videreført hos ministeren, nemlig at forøge nedvurderingen af de familier, hvor den ene tillader sig den luksus selv at passe børnene i stedet for at lade samfundet betale for at passe dem.

Jeg synes stadig væk, det er fantastisk, at man kan bilde folk ind, at frihed og lighed fremmes, som ministeren nu vil gøre det, ved i lovgivningen at bestemme, hvorledes familien skal indrette sig med hensyn til arbejdsfordeling og indtjening osv. At hr. Bernhard Baunsgaard er enig i det, har jeg altid vidst, idet han har den opfattelse, at når bare man tilgodeser på det skattemæssige område uden at lave nogen som helst sammenhæng med den øvrige lovgivning, så har man nået målet. Ja, man kan selvfølgelig nå det på den måde, men jeg må sige til ministeren, at der er da andre væsentlige lovgivninger, som har sammenhæng med skattelovgivningen og specielt sociallovgivningen, og måske ministeren vil være så elskværdig at sige til sine kolleger ovre i socialministeriet: vi gennemfører en konsekvent særbeskatning her, og så må vi selvfølgelig også have en konsekvent særsociallovgivning, sådan at den ene ægtefælle ikke skal være afhængig af, hvad den anden tjener, med hensyn til tildeling af soci-

ale ydelser. Der tror jeg nok at man siger stop, for det vil nok kræve uanede midler, men så var der ligestilling.

Dette har intet med ligestilling at gøre, og derfor er jeg særdeles skuffet over ministerens forslag, fordi ministeren udmærket kender vores synspunkter på specielle områder, men jeg erkender selvfølgelig også, at regeringen ikke længere er afhængig af os eller af samarbejdet med os, og så skal vi have et ordentligt hak i tuden som tak for et loyalt samarbejde. Sådan må jeg opfatte forslaget, og jeg må sige, at jeg i øjeblikket umiddelbart har en følelse, som måske ikke er så konstruktiv, nemlig at jeg ved given lejlighed vil søge at sige ministeren tak for sidst.

Vi har fremsat et forslag, som er anbefalet af ligestillingsrådet som en metode til at opnå ligestilling i ægteskabet. Derfor må jeg vel med al rimelighed kunne forlange eller forvente, at i alt fald én socialdemokrat, nemlig ligestillingsrådets formand, vil stemme for vort forslag om indførelse af splittingsystemet eller ligedelt sambeskatning, som det hedder. Ligestillingsrådet siger bl.a., at ligedelt sambeskatning er ligestillingsneutral. Dermed har ligestillingsrådet sagt, at det ikke medfører nogen positiv særbehandling af det ene af kønnene, og det må vel netop være ligestilling. Den ligestilling, vi ønsker, er en ligestilling i et frugtbart fællesskab i familien.

Ministerens forslag er i forhold til den enkle metode, vi anviser, særdeles indviklet, om end det jo nok kan udredes, selv om han også i sit forslag bruger noget af delingsmetoden, som vi anvender. Han ønsker først at dele, og derefter samler han, for at man kan finde ud af, hvilken skat der skal betales. Derefter deler man, for at ægtefællerne skal føle deres selvstændighed, så de selv kan få lov til at betale deres part af det fælles, selv om ægtefællerne sandsynligvis har samme checkkontonummer. Men vel, man kan bilde folk ind, at man nu har opnået ligestilling eller frihed fra den anden part eller uafhængighed af den anden part, for det er jo det, man ønsker. Man kunne næsten have lyst til at sige med digteren: »Ja sandelig, det lyser herligt i Norden af frihed« i dette forslag.

Det har intet med frihed og ligestilling at gøre. Det er simpelt hen baseret på den indstilling, at man skal bestemme, hvorledes familien skal opføre sig. Det beklagelige er, at det enkle, vi foreslår, som giver større frihed